За останні 24 години

17:14 У роботі сервісів Meta зафіксовано масштабний збій

17:07 Мама вінницької відмінниці - про "завислий комп'ютер": НМТ не має бути знущанням над дітьми

16:50 Оповідання українського письменника Куркова увійшло до нової збірки Букерівського фонду

16:16 У Київському зоопарку відкрили новий вольєр для найменших приматів - левових тамаринів

15:45 В UAnimals відреагували на зізнання Мартиновської про знущання з тварин

ЗАВАНТАЖИТИ ЩЕ

Головна / Суспільство

"Каблучки незламності": як прикраси, врятовані після ракетного удару, розійшлися по всій Україні

ГАННА НЕСТЕРЕНКО 12 червня 10:50

Фото: Screen threads.com/@nezlamna.juli

Понад два тижні минуло після ракетного удару по Лук'янівці, де серед інших будівель було повністю знищено ТЦ «Квадрат», Лук'янівський ринок, а разом з ним і безліч місць роботи людей. Серед них – ювелірний відділ Марини Ноговіциної, де вона пропрацювала понад 22 роки. Після обстрілу серед обгорілих стін та розпеченої цегли вона разом з донькою Юлією шукала хоч якісь уцілілі речі. У руїнах та попелі вони знайшли десятки срібних каблучок, які дивом пережили пожежу.

Уцілілі прикраси назвали "каблучками незламності": сьогодні їх купують люди з усієї України, а одна пара навіть обрала прикраси Марини як обручки, одним із власників уцілілих срібних кілець став і співак Melovin.

Подробиці цієї історії розповіла ***дочка Марини Ноговіциної – Юлія.***

Threads допоміг вийти з кризи: від фотографій – до аукціону

- Юліє, це страшний удар по бізнесу вашої мами. Адже вона присвятила йому більшу частину свого життя. Як розпочиналася її історія з ювеліркою?

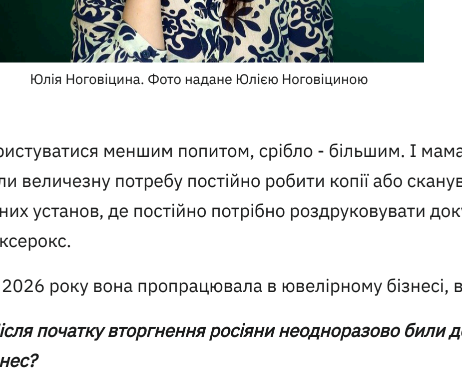
Юлія Ноговіцина. Фото надане Юлією Ноговіциною

- Моя мама у 2004 році працювала на ринку найманим співробітником у відділі ювелірних виробів – золото та срібло. У 2014 році почалася криза, господиня сказала, що закриватиме цей відділ, а мама вирішила забрати це місце вже як підприємець. Відкрила ФОП, повністю наповнила відділ своїм товаром, почала працювати із постачальниками. Спочатку це були золото, срібло, а ще дорогоцінне і напівдорогоцінне каміння.

Згодом життя змінювалося: золото почало користуватися меншим попитом, срібло - більшим. І мама додала послугу - "ксерокопіювання". Люди мали величезну потребу постійно робити копії або сканувати документи: поблизу багато посольств і різних установ, де постійно потрібно роздруковувати документи, тому з самого ранку в неї стояла черга на ксерокс.

До 2026 року вона пропрацювала в ювелірному бізнесі, виходить - 22 роки.

- Після початку вторгнення росіяни неодноразово били до району Лук'янівки, наскільки це вплинуло на її бізнес?

- Після 2022 року відділ продовжував працювати. Усього за ці більше ніж чотири роки по Лук'янівці було близько 12 "прильотів". Бувало, повністю вибивало вікна та двері у будівлі. Був час, коли будівля не працювала майже 9 місяців – перебувати там було неможливо та небезпечно. Потім усе відновлювали – співробітники поверталися та знову працювали. До наступного "прильоту".

Іноді ударна хвиля від ракетного удару йшла в інший бік, ближче до Макдональдса, і, на щастя, нас не зачіпала. А бувало і навпаки - зачіпало і нас, навіть дах обсипався.

Працювати, звісно, було дуже неприємно. Так тривало до останнього моменту, доки у травні не стався прямий "приліт", після якого все було повністю знищено – взагалі нічого не залишилося.

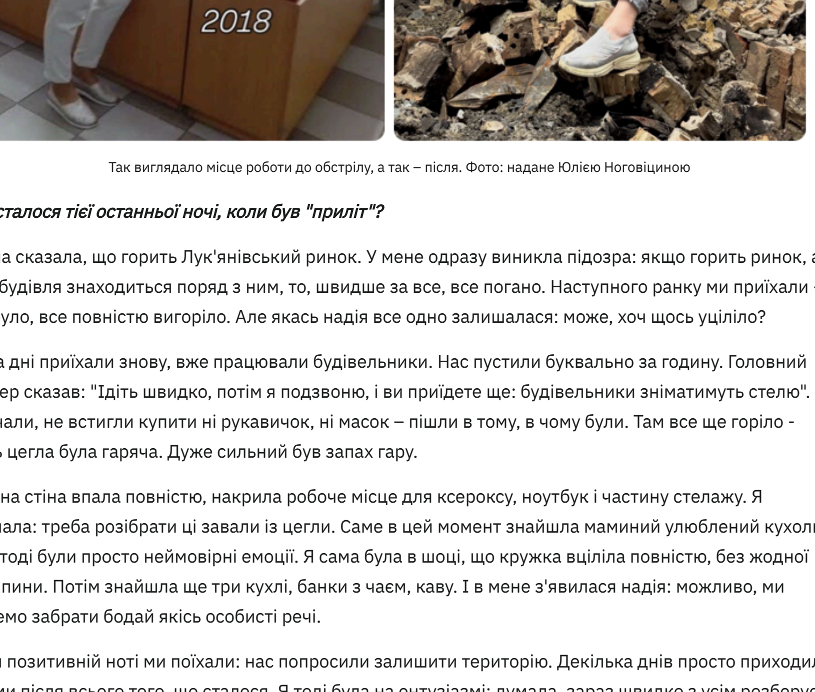

Так виглядало місце роботи до обстрілу, а так – після. Фото: надане Юлією Ноговіциною

- Що сталося тієї останньої ночі, коли був "приліт"?

– Мама сказала, що горить Лук'янівський ринок. У мене одразу виникла підозра: якщо горить ринок, а наша будівля знаходиться поряд з ним, то, швидше за все, все погано. Наступного ранку ми приїхали - так і було, все повністю вигоріло. Але якась надія все одно залишалася: може, хоч щось уціліло?

За два дні приїхали знову, вже працювали будівельники. Нас пустили буквально за годину. Головний інженер сказав: "Ідіть швидко, потім я подзвоню, і ви приїдете ще: будівельники зніматимуть стелю". Ми примчали, не встигли купити ні рукавичок, ні масок – пішли в тому, в чому були. Там все ще горіло - навіть цегла була гаряча. Дуже сильний був запах гару.

Цегляна стіна впала повністю, накрила робоче місце для ксероксу, ноутбук і частину стелажу. Я подумала: треба розібрати ці завали із цегли. Саме в цей момент знайшла маминий улюблений кухоль. У мами тоді були просто неймовірні емоції. Я сама була в шоці, що кружка вціліла повністю, без жодної подряпини. Потім знайшла ще три кухлі, банки з чаєм, каву. І в мене з'явилася надія: можливо, ми зможемо забрати бодай якісь особисті речі.

На цій позитивній ноті ми поїхали: нас попросили залишити територію. Декілька днів просто приходили до тями після всього того, що сталося. Я тоді була на ентузіазмі: думала, зараз швидко з усім розберуся, все буде нормально, не варто переживати.

Але за кілька днів почала дивитися, скільки коштує оренда місця в інших торгових центрах Києва. І, чесно кажучи, було шокована: шість квадратних метрів – 33,5 тисячі гривень. Я зрозуміла, що такі суми не потягну. Щоб допомогти мамі, довелося б шукати другу, третю, четверту роботу. Дуже переживала і не знала, що робити.

Все, що залишилося від ТЦ "Квадрат": Юлія сподівалася знайти хоч щось, що вціліло після обстрілу, дивно, але чашка практично не постраждала. Фото надане Юлією Ноговіциною

Дві каблучки дісталися і Melovin

- А як з'явилися «каблучки незламності»?

- Першого разу ми знайшли кілька кілець. Коли знову приїхали – вже в рукавичках та масках, – знайшли сорок дві каблучки. Привезли їх додому, і я взагалі не знала, що з ними робити. Ми взяли їх просто як нагадування про те, що цей товар колись продавався. Жодних планів не було. Потім я виклала фотографію цих обгорілих речей – і люди у Threads почали мені радити: "Виставте це на аукціон". Я подумала: я ніколи цим не займалася, як мені проводити якісь аукціони? У мене такого досвіду не було.

Одна людина написала: "Виставляйте прямо тут, у Threads, ми у вас все розкупимо. Я вже собі одну каблучку придивився". Люди почали підтримувати цей коментар: "Так, так, я теж хочу купити". Я посиділа приблизно день, подумала і вирішила: гаразд, треба спробувати.

Ці вироби пережили пожежу, пережили ракетний удар і вціліли – на них залишилася лише кіптява. Я зрозуміла, що в них є велика сила справжньої незламності, ніяка стихія вже не змогла їх знищити. Так до мене прийшла ідея зробити аукціон "каблучок незламності". Щоб люди мали можливість купити собі щось на згадку і на знак того, що як би нас не обстрілювали, всередині українці все одно залишаються стійкими. Я наділила наші обручки таким символізмом і сама глибоко його відчула.

Коли почали продаватися перші кільця і банка для збору коштів почала наповнюватися, я, чесно кажучи, була в шоці – не чекала такого ентузіазму та підтримки. Люди досі пишуть, завалюють директ повідомленнями, питають розміри, просять показати, що лишилося. Аукціон триває вже досить довго. Я потроху виставляю вироби – по три-чотири штуки, щоб хоча б встигати відстежувати, кому що і як відправляти. Зараз ми все ще продовжуємо це робити.

Юлія наважилася запустити аукціон уцілілих речей і здивувалася, як багато людей хочуть її підтримати. Скрин threads.com/@nezlamna.juli

- До торгового центру ви більше не їздили?

– Ми ще раз були там. Знайшли браслети, сережки, кілька підвісок зі знаками зодіаку, а мама знайшла свою золоту шпильку, яку дуже любила. Шпилька вціліла повністю, взагалі без пошкоджень. Ще була одна срібна шпилька.

Були вироби зі срібла, а також кілька прикрас із коштовним камінням, але каміння в чоловічих перстнях просто вилетіло - вони не витримали температури та розплавилися. Знаходили й біжутерію. Вона, звичайно, не збереглася і виглядає жахливо. В основному вціліли саме срібні вироби, особливо ті, що були досить масивними.

- Бачила в Тредсі, що і співак Melovin став володарем "каблучок незламності". Як це вийшло?

- Melovin та мама особисто знають одне одного: вже 8 років мама його шанувальниця. Вона постійно ходить на його концерти, закриті та відкриті заходи. Вони настільки часто бачилися, що він знає основних "меловінаторів", тобто щирих шанувальників. Тим більше, мама в мене досить яскрава жінка, її важко не запам'ятати.

Спочатку він називав її білявкою, а потім уже на ім'я. І коли я виставила у соцмережах відео, де все розбомблено, йому, схоже, або переслали повідомлення, або почали в новинах висвітлювати про те, що трапилося - він написав мені в особисті повідомлення, запитав, чим може допомогти.

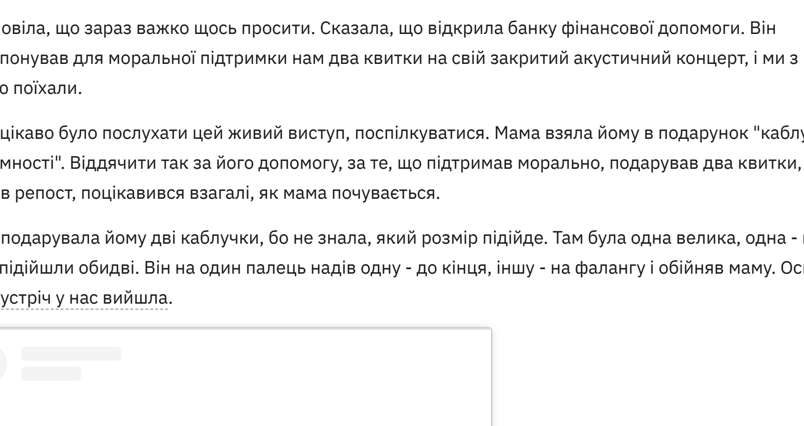
Так виглядають кільця, які пережили ракетний обстріл. Скрин threads.com/@nezlamna.juli

Я відповіла, що зараз важко щось просити. Сказала, що відкрила банку фінансової допомоги. Він запропонував для моральної підтримки нам два квитки на свій закритий акустичний концерт, і ми з мамою поїхали.

Дуже цікаво було послухати цей живий виступ, поспілкуватися. Мама взяла йому в подарунок "каблучки незламності". Віддячити так за його допомогу, за те, що підтримав морально, подарував два квитки, зробив репост, поцікавився взагалі, як мама почувається.

Мама подарувала йому дві каблучки, бо не знала, який розмір підійде. Там була одна велика, одна - мала. Йому підійшли обидві. Він на один палець надів одну - до кінця, іншу - на фалангу і обійняв маму. Ось така зустріч у нас вийшла.

Переглянути цей допис до Instagram

Допис, поширення Lovely Juli (@nezlamna.juli)

Наречений та наречена з усіх каблучок вибрали обгорілі

- Скільки ще лишилося прикрас?

- Приблизно тридцять каблучок точно є. Два дуже красиві браслети, три-чотири пари сережок і п'ять підвісок.

- Бачила, що хтось навіть хотів замовити ваші обручки собі на весілля?

- Так, їх уже купили. Чесно кажучи, це теж стало для мене черговим шоком: у голові ніяк не поєднувалися ці дві речі – обгорілі обручки та весілля. Я була дуже здивована. Але ми підібрали розміри, а потім зустрілися особисто. Це неймовірна пара! Він - військовий, вона з Луганської області, плете маскувальні сітки. Ми сиділи, спілкувалися майже годину. Наречена сказала: "Коли я прочитала вашу історію, зрозуміла: мені це потрібно, я хочу саме ці обручки".

Ми з мамою привезли їм обручки, вручили, зняли про це невеликий відеоролик. Мені дуже хотілося, щоб Україна побачила: навіть у такі темні часи українці знаходять моменти, коли хочеться посміхатися та вірити, що все буде гаразд. І що багато хорошого відбувається вже прямо зараз.

- Цей аукціон "каблучок незламності" підтримав вас матеріально та емоційно? Можливо, вже з'явилися плани на майбутнє?

- Щодо внутрішнього та зовнішнього стану, я розумію: опускати руки, сидіти і плакати - особливо мені, як людині, яка підтримує маму, - не можна. Якщо їй ще можна, тому що емоції треба випускати, то я відчула відповідальність і зрозуміла, що зараз треба зібратись і зробити все можливе. Мені хотілося, щоб весь той жах, який вона переживає, хоч якось супроводжувався позитивом - не має значення, якими способами.

Нині я бачу, що мама посміхається. Вона їздить на зустрічі, передає обручки людям. Вона дуже емоційно залучена до цього. Я бачу, як вона радіє тому, що люди дають стільки світла, подяки, підтримки та добра. І я розумію, що таки цей шлях привів мене кудись правильно. Хоча, повторюся, нічого цього не планувала.

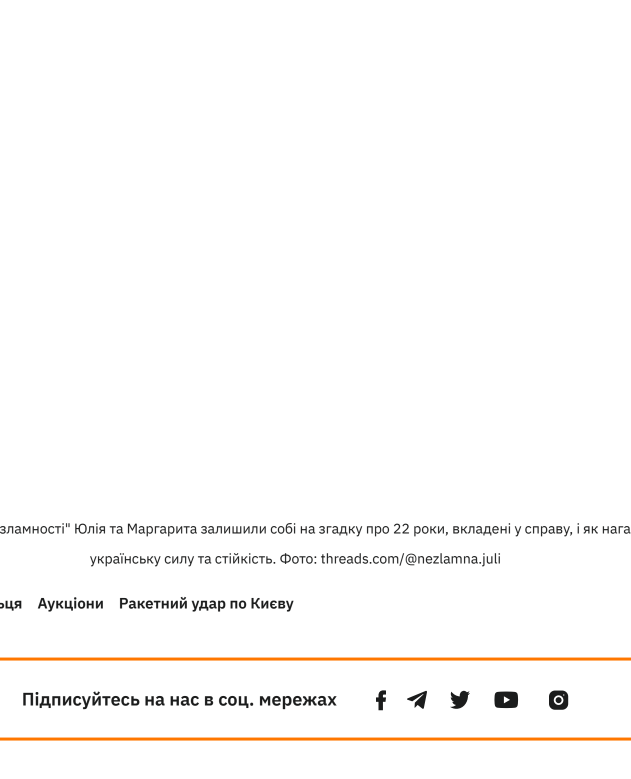
Пару "каблучок незламності" Юлія та Маргарита залишили собі на згадку про 22 роки, вкладені у справу, і як нагадування про українську силу та стійкість. Фото: threads.com/@nezlamna.juli

Новини по темі: кільця Аукціони Ракетний удар по Києву

Підписуйтесь на нас в соц. мережах

Статті по темі

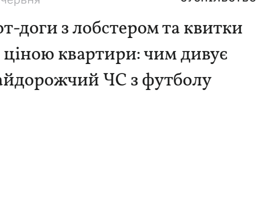
10 червня СУСПІЛЬСТВО
Хот-доги з лобстером та квитки за ціною квартири: чим дивує найдорожчий ЧС з футболу

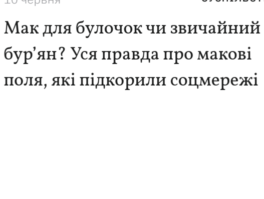
10 червня СУСПІЛЬСТВО
Мак для булочок чи звичайний бур'ян? Уся правда про макові поля, які підкорили соцмережі

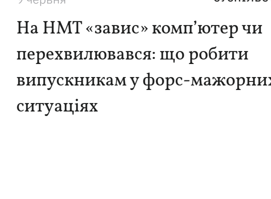
9 червня СУСПІЛЬСТВО
На НМТ «завис» комп'ютер чи перехвилювався: що робити випускникам у форс-мажорних ситуаціях

Цей веб-сайт використовує cookies для покращення взаємодії з користувачем під час відвідування веб-сайту. Користування веб-сайтом означає згоду з його ПОЛІТИКОЮ COOKIES

ЗГОДЕН ДЕТАЛЬНІШЕ